

Jak

HELENA FIŠEROVÁ

se přivolává jaro

Zima se obracela v duchnových závějích jako lenost sama. Ne a ne se přinutit k nějaké práci. Podle sebe měla všechnu práci hotovou, a tak si hověla. Voda v potocích promrzla ke dnu, v rybnících málem udusila kapry, lyžařům a sánkařům dopřála sněhu dost a dost. A to ještě na každém dvoře stál nejméně jeden sněhulák.

Andulka přišla zvenku s dírou v oteplovačkách a máma jen povzdychla: „Už aby bylo jaro!“ Oteplovačky jsou ti malé a nemám už nic na záplaty.“

Chvilí bylo ticho, a pak Andulku napadlo, že se podívá po nějakém hraní doma. Zásuvky se vysypaly jako živé. Náramek z korálků si navlékala Andulka včera, na Člověče, nezlob se jí chybí Vojta a kreslit se jí právě nechce. Kdyby tak bylo v zásuvce něco jarního. Ale není. A přece! Leží tam v klubíčku kytkované ponožky. Andulka si rychle svlékla modré punčocháče a už měla na sobě ponožky

a k tomu holá kolínka. Ponožky byly trochu těsné, to odkoukaly od oteplovaček. Ve skříni našla puntíkovanou sukýnku a než bys řekl švec, měla ji na sobě.

„Mamko, myslíš, že to bude na jaře ještě dobré?“

„Ta sukně ujde, ale ponožky budou už jen pro medvěda. Nezdá se ti, že ti k tomu chybí jarní počasí?“ Hezky rychle to zase svlékni. To nemáš nic jiného na práci?“

Andulka uklízela pomalu a nerada jako vždy. Když dovírala poslední zásuvku, něco tam vadilo. Byl to igelitový pytlík. Roztrhl se a zem byla plná zrní.

„Mamko, našla jsem obilíčko. To, co jsme nemohli najít před Vánocemi.“

„Tak si to můžeme zasít teď, třeba tím přivoláme jaro,“ řekla máma a odnášela dál vyžehlená prádlo z kuchyně. Andulce se nápad zamlouval.